

הבטחת רבינו,
מי שישתדל
בהדפסת
ספריו יהיה
לו המזכיר
למליץ

הארי ההי

פנינים נפלאים מתורתו של

המהר"א'ל צינץ

הגאון הפיאריה לייב צינץ זי"ע מפלאצק

גיליון קע"ד, פרשת ואתחנן-נחמו תשפ"ב

מכון להוצאה חרשה ומפוארת
של ספרי מהר"א'ל צינץ זי"ע

ת.ד. 3498 אשדוד 77134
טל': 08-8648989
פקס: 08-8648686
tzintz@tzintz.org

הברכה המשולשת שבירך משה רבינו ע"ה

והודעתם לבניך ולבני בניך וגו' (ד, ט).

אמרו רבותינו (ב"מ פה.) "אמר ר' פרנך אמר ר' יוחנן כל שהוא תלמיד חכם ובנו תלמיד חכם ובן בנו תלמיד חכם, שוב אין תורה פוסקת מזרעו לעולם." ובתוספות (כתובות סב:) ביארו, כי הבטחה זו לא נאמרה, אלא בזמן שראו שלשת הדורות זה את זה. לכן בירכס משה רבינו: "והודעתם לבניך ולבני בניך", אתם עצמכם תזכו להודיע וללמד את בניכם ובני בניכם, אזי מובטח לכם כי החוט המשולש לא במהרה ינתק.

מלא העומר

זמן מתן תורה פסקה זוהמתן

אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים וגו' (ה, ו).

ובמדרש (ילקוט שמעוני ואתחנן, תתל) אמר ה' לישראל אם קיימתם מקרא זה, הרי אני אמרתי אלקים אתם. אך אם לא קיימתם אותו הרי כאדם תמותו. ויש לבאר על פי דברי המדרש (בראשית רבה ט, י) על הפסוק (בראשית ג, כא) "ויעש ה' אלקים לאדם ולאישה בגנות עור וליבשם", שבתורתו של רבי מאיר כתוב היה כתנות אור. דהיינו, שאדם הראשון קודם שחטא בעץ הדעת היה עתיד לחיות לעולם ומשום שגופו היה זך ולבוש בכותנות אור רוחניות. אך אחר שחטא ירד ממדרגתו והלבישו ה' בכותנות עור ולהם אין תיקון כי אם על ידי התבלות בעפר, ולכן נגזרה עליו מיתה. והנה בני ישראל בזמן מתן תורה פסקה מהם זוהמתן של הנחש ועתידיהם היו אף הם לחיות לעולם, אך אחר שחטאו בחטא העגל

נאמר בהם (שמות לג, ו) "ויתנצלו בני ישראל את עינים מן החרב", ומבארים שהיינו אותו כלי זין שהיה להם נגד מלאך המוות שלא יוכל ליטול מהם את נשמתם.

והיינו שנאמר בפסוק (תהלים פב, ו) אָנֹכִי אֲמַרְתִּי אֱלֹקִים אֲתָם וּבְנֵי עֲלִיּוֹן פִּלְאָם - אם יקיימו את אשר קיבלו במתן תורה אנכי ה' אלקיך, אז הזדככו למדריגה בה היה אדם הראשון לפני החטא ולא היתה שייכת בהם מיתה ועתידיהם היו לחיות לעולם. אך אחר שחטאו הרי אָכֵן פְּאָדָם תְּמוֹתוֹן - כאדם הראשון שירד ממדרגתו לאחר שאכל מעץ הדעת שגופו הפך גשמי - כזה שאין לו תיקון רק על ידי התבלות בעפר, ואף ישראל לאחר חטא העגל כאשר התנצלו את עיניהם, ירדו אף הם מאותה מדריגה רוחנית גבוהה ולא זכו שלא תשלוט בהם מיתה.

קומץ המנחה – פרשת שופטים

ע"י קריאת שמע נחשב לנו כאילו מסרנו נפשנו על קידוש ה'

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד (ו, ד).

כל אדם מישראל מקבל על עצמו פעמיים בכל יום עול מלכות שמים באהבה, ובאותה שעה מודיע על אהבתו לה' יתברך עד שמוכן אף למסור את נפשו על קידוש שמו יתברך. וכך מתפרש הכתוב בתהלים (מד, כג) כִּי עֲלִיךָ הֲרַגְנוּ כָּל הַיּוֹם - שהרינו מוסרים את נפשנו בכל יום ויום על קדושת ה'. וכי תאמר כיצד יתכן הדבר, לכך ממשיך המשורר ואומר, נִחְשְׁבָנוּ כְּצֹאֵן טְבָחָה - על ידי שאנו גומרים בדעתנו בכל יום בשעת קריאת שמע ונפילת אפיים ועוד זמנים למסור נפשנו, הרי זה נחשב כאילו אכן מסרנו נפשנו על קידוש ה' בפועל.

קומץ המנחה – פרשת אמור

שבת נחמו

בקשת דוד המלך ע"ה: להביא את הגאולה במתנת חינם

אתה תקום תרחם ציון כי עת לחננה כי בא מועד (תהלים קב, יד).

יש להבין את כפל הלשון כי עת לחננה, כי בא מועד. ויש לבאר שבקשה זו מכוונת כנגד זמננו כשכבר נתארכה עלינו הגלות עד בלי די. שכן עומק הכוונה באריכות ותוקף הגלות היתה כדי שנוזכך בכל אורכה מכל הזוהמה והקליפות, שאז תבוא הגאולה בעיתה ותהא גאולת נצח. ודרך אחרת היתה שישונו עם ישראל מלפני ה' בכל ליבם, ואז היו זוכים לגאולה עוד לפני עיתה, בדרך של 'אחישה. אך עתה שכבר כל כך התארכה הגלות, הרי אין הדור חסר אלא משהו תשובה כדי שנוזכה לגאולה.

והוא שמבקש המשורר, אתה תקום תרחם ציון שכיון שכבר בא מועד - כבר הגיעה עת הגאולה, אזי עת לחננה - להביא הגאולה במתנת חינם אף בלי תוקף התשובה.

קומץ המנחה – דרוש לערב ראש השנה

ואנחנו קמנו ונתעודד

כי שָׁחָה לְעַפָּר נַפְשֵׁנוּ דְבָקָה לְאַרְצָךָ בְּטִנְנוּ. קוֹמָה עֲזָרְתָה לָנוּ וּפְדֵנוּ לְמַעַן חֲסִדְךָ (תהלים מד, כו-כוז).

הנביא אמר (עמוס ה, ב) "נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוֹם בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל". ולכאורה נשמעים הדברים חריפים בחומרתם כאילו נואשנו חלילה מהגאולה. אך כבר אמרו בגמרא (ברכות ד, ב) שבמערבא מיישבים שכן יש לקרוא את הפסוק, נפלה - ולא תוסיף עוד ליפול. ומעתה - קום בתולת ישראל.

וביאר רבי יהונתן אייבשיץ ביערות דבש, שהנמצא במקום גבוה יכול ליפול, אך השוכב על הארץ כבר אינו יכול ליפול. והוא שאמר הנביא על פי פירוש הגמרא, כי כיון שבתולת ישראל נפלה כל כך עד הארץ, שוב אינה יכולה ליפול אלא רק לקום.

והוא אשר אמר המשורר בפסוק זה, מאחר ששָׁחָה לְעַפָּר נַפְשֵׁנוּ דְבָקָה לְאַרְצָךָ בְּטִנְנוּ, והיינו שאנו נתונים כבר במצב של שכיבה על הארץ שאי אפשר ליפול ממנו עוד, הרי לא נותר אלא לבקש קוֹמָה עֲזָרְתָה לָנוּ וּפְדֵנוּ לְמַעַן חֲסִדְךָ. שאחרי הנפילה בתכלית לא שייכת אלא תקומה.

מלא העומר – איכה (פרק ג)

פנינים על פרקי אבות

- פרק ד' -

גוררת עבירה (שם).

בדרך אחרת יש לישב את השאלה ששאלנו לעיל שעל התנא היה לומר 'וברח', וההסבר הוא כי על ידי הריצה למצוה האדם מרוויח בכפלים, ראשית כל שנתקרב לקדושה, ושנית שעל ידי התקרבותו – התרחק מהעבירה, נמצא שעל ידי שרץ אחר מצוה קלה, הרי הוא ממילא בורח מן העבירה.

טעם הדבר הוא, משום שהבא ליטהר מסייעין בידו, ולכן המתרחק מן העבירה – מרחיקים גם את העבירה ממנו. וכשני אנשים שפגשו זה את זה וכעת מתרחקים כל אחד לכיוון אחר, שעל כל צעד שהאחד עושה הוא מתרחק מחבירו שני צעדים, כי הרי גם חבירו פסע צעד בכיוון ההפוך.

והנה אדם שרץ למצוה הרי הוא מתקרב לצד המצוה, וממילא מתרחק מצד העבירה, נמצא שעל ידי עצם הריצה למצוה הוא בורח מן העבירה.

מגלגלין זכות על ידי זכאי

מצוה גוררת מצוה ועבירה גוררת עבירה. (פ"ד, מ"ב).

ביאור הענין הוא, משום, שמגלגלין זכות על ידי זכאי וחובה על ידי חייב, לכן אם האדם זכאי על ידי שמקיים מצוות – מזכים אותו שיקיים מצוות נוספות, ואם חלילה להיפך – להיפך.

כבוד אמיתי - כשמתכבדים מאדם מכובד

איזהו מכובד המכבד את הבריות (פ"ד, מ"א).

כשאדם שפל מכבד אנשים אחרים, הרי שאין להם שמץ כבוד מפעולותיו, אלא רק בזיון. לא כן כשאדם יקר ערך מכבדם, אז הכבוד שקיבלו ממנו הוא כבוד אמיתי.

נמצא שאם הבריות אכן מתכבדות מכבוד שחולק להם חברים, הרי שאותו היא שהוא אדם מכובד. זה ביאור המשנה איזהו מכובד - המכבד את הבריות.

בעצם הריצה למצוה הוא בורח מעבירה

הוי רץ למצוה קלה ובורח מן העבירה (פ"ד, מ"ב).

יש לשאול שלכאורה היה על התנא לומר זאת בלשון ציון: 'וברח מן העבירה!' ולא בלשון סיפור – 'וברח'.

התשובה היא כי התנא אומר שבזה שהאדם רץ למצוה קלה, הרי הוא בורח מן העבירה, שהרי אם היה מתעצל ולא היה רץ לקיים את המצוה הקלה – היתה עבירה בידו על כך שאינו מקיים את המצוה, נמצא שבעצם הריצה למצוה הוא בורח מעבירה.

המתרחק מן העבירה - מרחיקים גם את העבירה ממנו

הוי רץ למצוה קלה ובורח מן העבירה שמצוה גוררת מצוה ועבירה

פניני ישועות

בזכות התרומה ניצל מ...

רגיל אני לנסוע למדינות זרות ומזרות, מה קורה לי הפעם שמשוה לא נראה לי טוב?

בהמשך הנסיעה דקה לפני שאני יורד בחניון בנתב"ג, מתקשרת אלי המזכירה שלי במשרד, לא עניתי לה היות ומיהרתי, אך המזכירה לא מרפה, מצלצלת ומצלצלת, בפעם השישית הרמתי את הטלפון, על הקו מסבירה לי המזכירה כי אין לי מה לעלות על המטוס!

"התרעת מסע חמורה" של משרד החוץ לכל הטסים למדינה זו בזמן הקרוב!

התחלתי להתלבט, מצד אחד עסקה של מיליונים רבים, ומצד שני, סיכון רציני, מה עושים?

התפללתי לה' שיאיר את עיני, ואז נפלה לי ההחלטה: אני לא נוסע, ויהי מה!

אני חוזר לרכבי ומשם מתניע לביתי, בין כה לא תכננתי להיות היום במשרדי, ולהירגע אני צריך.

לפנות ערב מתחיל אני לקבל טלפונים מאותה מדינה, איפה אתה אנו ממתינים לפגישה? הסברתי בנועם כי היות והחל מהבוקר ישנה אזהרת מסע חמורה לאותה מדינה, נשארתי בארץ, כשאני מנסה להבהיר כי ברגע שהאזהרה תתבטל, אני עולה על המטוס לסגור את העסקה.

שקט על הקו...

לאחר מספר ימים נודע לי על ידי מתווך העסקה כי אנשי העסקים שעיימם רציתי לסגור את העסקה נעצרו כולם אחרי שהיו חברים בארגון פשע אזורי גדול.

למה הייתה אזהרת מסע עלי ידי משרד החוץ?

זה נודע לי אחר כך! זה היה בדיוק ביום היארציית של המהר"ל צינץ זי"ע!!!

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן!"

איתמר ט. הינו יהלומן ותיק, בעל ניסיון עתיר שנים בתחום היהלומנות, עסקאות רבות ומוצלחות סגר במשך השנים, דבר המצריך לעיתים נסיעות לחו"ל גם למדינות רחוקות ומסוכנות שאינן מוכרות שלפעמים אדם מן השורה אינו יודע כיצד להגות את שמן.

לפני שלושה חודשים הגיע לידי של איתמר עלון ובו מופיעים סיפורי מופת וישועות להם זכו תורמי המכון להאדרת ספרי המהרא"ל צינץ זי"ע, כשהם זוכים להבטחה הנדירה החקוקה עלי אבן – על גבי מצבתו של המהרא"ל צינץ זי"ע, כי ימליץ לטובה עבור מי שייסע להדפיס את ספריו הקדושים.

בלי איזו ישועה ספציפית אליה נצרך איתמר, גמר אומר בדעתו כי יתרום גם הוא למכון הדגול העושה את רצונו של הצדיק וודאי שהבטחתו הנדירה של המהרא"ל תעמוד לימינו במשך הזמן.

מיד יצר קשר עם משרדי המכון על דרכי התרומה, וסגר על הוראת קבע של "חבר זהב" למכון הנפלא.

חודש לאחר מכן נפלה לאיתמר הצעה מפתה במיוחד, עסקה האמורה להניב רווחים של מיליוני שקלים - אי שם באחת ממדינות אפריקה אליה טס בשלושים שנה האחרונות רק פעמיים.

לאחר שברר ושקל את כדאיות העסקה, והוטבה בעיניו, החל לארוז מעט חפציו בשביל שהות של יומיים במדינה הזרה, כשהוא לא שוכח להכניס את הטלית ותפילין שלו, ארוחות ומעט קופסאות שימורים,

השכם בבוקר יצא איתמר להתפלל, לאחר מכן נכנס לרכבו והחל לנסוע לנמל התעופה בכדי להספיק את הטיסה שממריאה ב-8:40 בבוקר.

מכאן נביא לכם את מכתבו של איתמר כפי שכתב ושלח לנו: "משוה לא מריח לי טוב, לחץ החל מתפשט על גופי, כשאין לי הסבר מניח את הדעת מה קרה הפעם.

08-864-89-89

להשתתפות בהדפסת הספרים לקיום צוואתו של הגאון זי"ע ולזכות בהבטחתו